

hetetlenül. A telefon ismét megcsördült, reszketve füléhez emelte: – Igen – nyögte ki nagy sokára. – Igen. – A székbe roskadt, s odaintette az ügyeletes tisztet. A tiszt szét-tártá a karját. Volt is miért: a tömeg, amelynek hullámaiban csücskös sapkás, vörös csil-lagos, matrózblúzos józanok, részegesek emelkedtek föl-alá, újra forradalmat akart. A vonatok megroggyanva kushadtak az üvegtető alatt, amely a Vendéget vitte volna, a váróteremmel szemközt állt, félkörben feltűzött szuronnal újabb és újabb katonák tartották tisztán a luxusvagon előtti teret; a váróterem ajtajától egészen a lépcsőig vö-rös kókuszdió szőnyeg vezetett. Dubinnyik végig szerette volna hányni, szőnyegben szerette volna végighányi, hosszú, vastag szőnyeget szeretett volna a szőnyegre oká-dni, érezte, végére jár az elkeseredéseknek, még egy elkeseredés, és akkor már szőnye-get sem szeretne a kókuszdióra teríteni. A Vendég ismét kacsintott a csíptető alatt, Siglov – most már – bátran, felhőtlenül, minden teketória nélkül úgy visszakacsintott, hogy a Vendég egyszerre csak visszahőkölt. – Cicám! – kiáltotta volna, ám alig jött ki hang a torkán. – Bársony és rongyfoszlányok! Natasa, tiéd a főszerep. Elvtársak! – csap-ta össze a bokáját. – Alázatosan kérlek benneteket, kedves elvtársaim! Drága Sztálin elvtárs! – fordult a kép felé, amelyen bajusz kunkorodott alá. – Alázatosan kérlek, ol-vasd el a színdarabomat, ha lesz egy kis szabad időd! Pezsgőt, elvtársak! Sztálin elvtárs egészségére! Kérlek téged, szakíts egy kis időt egy kis bizalmas beszélgetésre, négy-szemközt, csak veled! Ezennel átadom a székét, nem vagyok népbiztos! A párt tudja, mit cselekszik, csak arra kérlek, Jozsif Visszarionovics, ne olyan durván, úgy, hogy a méltóságomat megőrizhessem, drága Sztálin elvtárs! Drága Natasa, szeretlek! Natal-ja Rozenel polgártárs, te játszod el a Bársony és rongyfoszlányokat! Tudom, hogy hi-bát követek el, pezsgőzöm, vodkázgatók, kacsingatok, a vonat meg áll. De miért? Én nem tehetek róla, egy Trockij van bennem. Trockij, kifelé! Indulunk!

Dubinnyik szinte el sem hitte, hogy a tizennégy harmincötös moszkvai expressz tizen-öt huszonhétkor elvitte a népbiztost. Koponyájában összecukta a napozóágyat, autó-ba hajította magát, csak úgy zökkent a rugózat, s röpült, röpült a KGB, az állambiz-tontsági szolgálat épülete felé. Amikor odaért, rákacsintott az örre, aki ettől zavarba esett, s hanyatt-homlok széttártá az ajtót. – Komarov!! – ordított be a folyosóra. – Ko-marov, hé, merre bujkálsz?!

Miklya Zsolt

NÁJLON ALATT

Felforr a befőtt, szine bíbor arannyal
 Megfesti a nyúló nájl-on-egyet,
 Édes szirupot cseperészget a hajnal,
 Így vonzza magához a drága legyet.
 De látod amottan a kamra sötétét?
 Majd rémöle felkel, s elnyeli mind,
 Mit fáradt hát teve el, s vele hétrét
 Úgy görnyede bent, mint kornyada kint.

Nem baj, jön a tél, sara fagyni ha készül,
Órizve a múltó lábnyomokat,
Téged kívánlak csak menedékül,
Kuporogva a zörgő nájlón alatt.
Ám buggyan a lé, belereszket a régi
Tartósítószer nélküli lét,
És erjedt szesz veti szét, ami védi,
Görnyedt háttal törölöd fel a lét.

HÉT ANGYALUJJ

Egy angyalujj, nem érti senki,
Palotám falán verset ír,
És ritmusát, a mérhetetlent
Beissza majd a fal-papír.

Egy vén bolond, a hajthatatlan,
Sapkája bojtját pörgeti,
S hogy nem csörög, és hangja sincsen,
Szálanként mind kitépkedi.

Egy szobalány ábrándos arccal
A porcelánról port töröl,
És visszatér az olthatatlan,
Táncol a polc a por körül.

Egy bús király, fiával éppen
Márványabláján sakkozik,
Már nem lehet legyőzhetetlen,
Sakkra matt nem következik.

Egy hős fiú, bár érthetetlen,
Elindul tenger jel közül,
És nem talál zsebébe' többet,
Mint foltra foltot eszközül.

Egy asszony néz a vár fokáról
A tartományban szerteszt,
És tudja bár, hogy tarthatatlan,
Nem veszi sokáig esztét.

Egy angyaltoll, kitéphetetlen,
Az asztalodra, nézd, lehull.
És nem tudod, hogy írni fogsz, vagy
Hallgatni csak, de angyalul.

Pallag Zoltán

DUNA

Egészen közel, a parttól mintegy ötszáz méterre lakom,
ahol egykor az avarok népe is, kikről egészen
a kilencszázhatvanas évekig nem hitték el,
hogy házakban éltek, hiszen vadak voltak,
és a vadaknak nem voltak házaik,
és féltek tőlük még a langobardok is,
pedig a gepidák ellen jó szövetségeseik voltak.
Éppen itt, ahol most lakom, a parttól ötszáz méterre,
a hatvanas években itt ásták ki az archeológusok
az avarok első házeit, vagyis azóta, és innen
ismeri a tudomány egy másik oldaláról
ezt a nomád népet, kik senkinek sem kegyelmeztek,
így a gepidáknak sem, ezért a gepidák éppúgy „eltűntek”,
mint az avarok, kiknek sem nemzetségük, sem ivadékuk nincsen”,
ahogy a krónikás feljegyezte, én pedig most a várost jegyzem fel
itt, amely ugyanúgy el fog tűnni, ahogy az avarok házai,
vagy ahogy a szír íjászok tűntek el Intercisából,
ahogy Intercisa maga is eltűnt, éppúgy,
ahogy egyszer majd én fogok – az eltűnt város krónikása –,
Dunaújvárosból, az egykori Intercisából,
ebből a negyedik emeleti ablakból, ahonnan
ha kissé balra elnézek, az esőben zöld mezőt látok
a Duna, vagyis a világ másik oldalán: a Barbaricumot.
Nemzetségem onnan származik az erdőkön túlról,
ahonnan az avarok, ahonnan a cement és a téglá
ehhez a lakáshoz, amit talán éppolyan sztálinvárosi nők
építettek, teljesítve 210%-ot, mint aki mögöttem ül
az ágyon, forgat egy Czóbel-albumot, míg én az ablakból
nézem az ázott zöld mezőt ezek között a háztömbök között
itt Intercisában, Sztálinvárosban, Dunaújvárosban
ebben a záporban, a betonszürke ég alatt.

Kiss Judit Ágnes

TÜKÖR ELŐTT

Már nem hiányzol. Tornacipőd nyomát
a hó befújta bennem, a hangod is
zörejjé torzult, ócska magnó
játssza le mindig a régi számot:

„Tartson halálíg! Én soha nem fogom”
– így szól a refrén – „önt elereszteni!”
A versszakokról nem beszélek,
„végzetem, angyalom” és hasonlók,

mikből kitelt pár lírai szösszenet,
bakkfisznak emlékkönyvbe való sorok.
De hogy nekik bedőltem én is
ennyi idősen, az egy kicsit gáz.

Leszek harmincas, negyvenes is talán,
mint kiskamasznak, egy hülye szó elég,
hogy lépre csaljon. Hidd el, édes,
itt ülök, és röhögök magamban.

ÖREGES

Az éveket már érzik pusztulásra
váró sejtjeim, odvasul fogam
a szétrágott s le nem nyelt mondatoktól,
vastagszik méhem, nehezen fogam,
a mész gyűlik orvul az érfalon,
gyomrom finnyás lett ételre és szóra,
egyre ritkábban pezsdíti fel vérem
a testi vágy, mint ócska bort a szóda,
a várandósságnak csak kínját érzem,
„nem kellett volna időben egy küret?”
fut át rajtam, míg félpercnyi szünet
áll be két fájás közt a vérző térben.

Kit mégis százszor újra megszünök,
ne hagyj el, vers, mikor megvénülök.

HULLADÉK

pár vacak vers és egy-két rossz kamaty,
úgy hamvad el, hogy nem is vet lobot,
de mégis, mint a halom ócskavas
értékké válik, mihelyst eldobod,

s belőle újraöntheted magad:
éveket a kicsorbultak helyett,
s a vérért, ami bőrödhöz tapad,
önthetsz irgalmasabb ítéletet.

semmid sincs már, sem arcod, sem neved,
az isten emléke is megkopott,
pucér testedre fázón öleled
néhány éjszakád, hitvány verssorod.

Rosmer János

TÉRD

Igen, a Rajna kincse volt műsoron akkor, vagy inkább, sokkal inkább
az Istenek alkonya. Igen, egészen biztosan az Istenek alkonya.
A térded a térdemhez ért, szőke voltál, alig hús, a szemed átsütött

a félhomályon. Most is eszembe jut az a térd, ahogy összeér
az enyémmel. Előbb véletlennek tűnt, s lehet, valóban véletlen is volt. Idővel tudatosnak
vélem, s
elképzelem, ahogy elképzelsz magadnak valahol Stuttgartban,

egy Wagner-előadáson. Harmadik emelet, oldalülés. Összenéztünk
a büfében, sőt a vécén is. Lehetett volna alapozni, ha jobban bízunk a térdben.
Láttalak sírni Siegfried halálán, s láttad, ahogy folyt a könnyem,

ahogy szipogtam, egy rongyot szorongatva, rutinosan, mint egy szabadnapos tenor.
Szerettem volna veled összeborulni, mindennél jobban vágytam rá,
ahogy diszkrétén, legalább diszkrétén hagyni, hogy a sötétben megfogd a kezem.

BAROKK TÁBORBAN

Valahol messze, egy kimódolt barokk ekphrasziszban tűnik föl újra alakja.
Nem is tűnik, inkább sejlik, lassan, akár a köd, vagy ahogy a misztikus
glória szövődik fényből, hogy immár kötelezze a még emberi szentet.

Aztán két verssor közt lovagol, menekül a törökök elől, Zrínyi táborába tart,
s átgázol a patak szöveg-kéjkjén, hogy végül összetapadhassanak
a rímek, s megkapja négy sarkát végre a versszak, mely annyi türelmet igényel.

A ló lihegése még kihallatszik egy metaforából, s némi furcsa szag is
terjeng erre, nehéz tömjén és biztos halál szaga. Még egyszer akarta látni, mielőtt
lehanyatlik, és bele, melyet tenyerével erőltet vissza testébe,

végleg elhagyja a hússzekrényt és lefolyik a ló oldalán. Jó lett volna,
ha látja meghalni, ha sajnálja, ha siratja majd, s késő este,
titokban hull érte egy-egy könnycsepp, miután egyáltalán fölfedi neki sötét
vonzalmait.

LAJOSOK

Azt mondta, ő Lajos, s hogy szeretni fog örökké, mert a Lajosok
ilyenek, így vannak megalkotva a világ teremtése óta,
s erről nem is tehetnek igazán, a gének játéka ez, mint a homoszexualitás.

A Lajosok beköltöznek a másik csöndjébe, s belülről mérgezik,
folyvást szerelmi vallomást várnak, s a viszont-lét világát
tervezik szakadatlan mérnöki elszántsággal.

A Lajosok, genetikailag van ez így, képtelenek a gyors
numerákra, nem dugják át a farkuk a vécé, a kabin falába fúrt lyukon,
nem kapnak trippert, inkább a pszichiátriára járnak.

Nem néznek pornót, csak művészfilmeket, s ahogy zokogni tudnak,
az maga a váratlan sorscsapás. A Lajosok számára
minden kézfogás örök barátság, haláltalan jel.

A Lajosok vendéglőben esznek, francia étkeket, sokat.
Pocakosak és nem gyúrnak konditeremben. Rózsaszín inget
hordanak, ha rossz a kedvük, vagy sárgát, ha vigasztalanok.